1e Jaargang, nummer 3, 19 december 2024

VISWATER

Blad voor nieuwe bijbelse theologie

In dit nummer : Punten van de nieuwe doleantie, Bespreking van Calvijn's bijbelverklaring, De nieuwe doleantie - bespreking van de heraut 1888, De planeet Ermelo, en De dieren van het paradijs (1995)

PUNTEN VAN DE NIEUWE DOLEANTIE

Zo groeiden en groeien vele kinderen op vandaag, dat ze eeuwig in de hel zullen branden als ze niet geloven in een bepaald kerkinstituut, als ze niet doen wat dit kerkinstituut ze voorhoudt en beveelt. Eeuwig branden in de hel.

Als je daar dan iets van zegt dan krijg je te horen : 'Ja, maar het staat in de bijbel.' Dan noemen ze bijvoorbeeld die meest verschrikkelijke tekst uit Openbaring. Maar in Openbaring wordt er gesproken in zinnebeelden. Ook Jezus sprak in zinnebeelden, gelijkenissen. Zelfs de gelijkenissen van Jezus nemen velen letterlijk, maar daarin zijn ze wel behoedzaam selectief, want zodra Jezus zegt dat je je hand moet afsnijden of je oog, als het je tot zonde verleid, dan is het ineens weer zinnebeeldig, omdat het anders te gruwelijk is. De eeuwig brandende hel, die vele malen erger is dan zomaar het afsnijden van een hand of oog, is dan schizofreen genoeg letterlijk, om nog maar te zwijgen over de totaal andere betekenissen in de grondteksten. Het is een ramp. Het heeft ons land platgeslagen, en houdt ons land nog steeds chronisch platgeslagen.

De gereformeerde vaderen die zicht hierop gaven zijn veelal weggesneden. Hun boeken worden veelal niet gelezen waarin ze uitvoerig deze dingen beschrijven. Vele kinderen en kwetsbaren zijn in psychiatrische klinieken opgenomen omtrend een gebrek aan kennis over deze dingen, omdat ze ondervoed waren over deze dingen, en vele anderen willen nu niets meer van kerk en geloof weten. Het is een ramp. Het is een virus. Het heeft ons land ontwricht. Het heeft Europa ontwricht. Het heeft de gehele wereld ontwricht.

Dieren moeten in te kleine hokjes leven, op weg naar hun dood, om de buiken te dienen van de mensen. Daar hebben ze ook bijbelteksten voor, maar die zijn verletterlijkt, en van de grondteksten weggesneden, want er werd iets heel anders mee bedoeld.

Ik heb nu even twee punten genoemd van de nieuwe doleantie. Er zijn wel meerdere punten. Wij willen onze moeder terug. Kinderen willen hun moeder terug. God is in de grondteksten Moeder. God is in zowel de oude als nieuwe bijbel Moeder. Calvijn stelde dat God allereerst kwam als Moeder, maar de mens wilde haar niet. Toen werd de zoon gezonden, maar die wilden ze ook niet. Die maakten ze af, en die hebben ze zelf aangekleed, om als een pop in hun poppenkast de verwende, betweterige mens te dienen. Het is afschuwelijk. Ze maakten er een afgod van. Zo kwam er wel een hele verwrongen en aftandse verzoeningsleer. Ook een punt in de nieuwe doleantie.

Zo zijn er wel meer punten die we in onze artikelen beschrijven. We gaan er verbandelijk onderwerpelijk mee om. Het evangelie is te goedkoop gemaakt, te licht, maar ook te gruwelijk, te zwaar, dus de godsdienstbeoefening is schizofreen geworden. Het is een verschrikkelijk woord, maar het moet gezegd worden. De godsdienst in Nederland is zo gedeformeerd dat het tot secte-vorming is geworden.

U kunt deelhebben aan de nieuwe doleantie. U kunt deelhebben aan de nieuwe uittocht. Het land is geheel ingesloten door deze sectes. Het heeft niets meer met het gereformeerde en bevindelijke te maken. Zelfs Calvijn was veel voorzichtiger in wat mensen vandaag de dag allemaal durven te roepen en te schreeuwen omdat het zogenaamd in de bijbel zou staan. Het zijn vaak de lekenfamilies en lekenkerkeraden die dit doen, maar er is ook een heel leger van niet voldoende geschoolde predikanten. Vaak zijn zij jong en fanatiek, maar er zijn ook genoeg ouderen die hierin gehard en volhard zijn. Vaak zijn het marktlieden. Ze hebben van het evangelie een markt gemaakt. Maar Jezus sprak : 'Om niet heb ik het u gegeven, geef het om niet.' Allemaal punten van de nieuwe doleantie.

Laten we weer zorgdragen, ook zorgdragen voor de kinderen. In wat voor wereld en kerk moeten ze opgroeien ? Wat er wordt verkondigd is geen liefde, maar wetsverachting. Het is afgedreven in hun overdreven genadeleer, want zo kunnen ze alles zeggen en alles doen, en ze hoeven niets meer omdat het geloof hen een vrijkaartje geeft voor deze dingen. Onze kinderen moeten gewaarschuwd worden tegen de zonde, maar ze mogen niet verbitterd worden.

En gij, vaders, verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en in

de terechtwijzing des Heren.
Efeze 6:4

Het moet anders. We mogen niet liegen tot onze kinderen, maar toch wordt dit veel gedaan. De gevolgen zijn niet te overzien. Daarom moet de nieuwe doleantie wel komen. Abraham Kuyper was nog niet klaar, en Abraham Kuyper's theologie had nog teveel haken en ogen. Terecht bleef een klein gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk destijds daarom op een afstand. Je kunt veel van iemand leren, zonder hem nu op de voet te volgen. De strips van de oudvaderen zijn belangrijk. Voedt elkaar met de Calvijn-strips en de Kuyper-strips. Deze strips zijn de uitspraken en woorden van de oudvaderen, of hun begeleidende uitspraken en gezegden, zoals we dat doen in onze artikels. Voedt elkaar daarmee, want het volk is zwaar ondervoed. Dat is wat de nieuwe doleantie is. Zorg voor elkaar, voedt elkaar, en leer elkaar over de rechte inzettingen des Heeren, onderwerpelijk, niet voorwerpelijk.

Welkom op de ark. We zullen vaste koers varen, immers, wij worden geleid door de allerhoogste. Een vaste burcht is onze God, een toevlucht voor de zijnen. Wij hebben ook aan onze zijde die grote wolk van getuigen van de oudvaderen en oudmoederen die nog steeds spreken en nog steeds voor het volk willen zorgen, zoals ook Mozes en Elia Jezus en zijn discipelen in een wolk bezochten. De nieuwe doleantie is er dan ook voor om de band met de gereformeerde oudvaderen en oudmoederen te herstellen, de brug te bouwen. Zij horen er ook bij. Laten wij hen niet verwerpen. (Spreuken 1) Ook nalatigheid en negeren is een vorm van verwerping. De nieuwe doleantie brengt de wolk van getuigen terug, en laat zich door deze wolk leiden. Alleen zo kunnen wij door woestijn en wildernis heenkomen. Zij zijn niet voor niets gegeven. Dat is het grote 'eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen (gaven) verlengt worden.'

Zoals men de hel overmatig heeft lopen verletterlijken, en een onbeschrijfelijk extremistisch zwaard aan een zijden draadje boven het hoofd van gevoelige, kwetsbare kinderen met een verstand zo fragiel als een eierdop heeft gehangen is niet opvoedkundig. Dan ben je psychologisch verkeerd bezig. Het heeft niets meer met het ware ouderschap te maken. Het is psychopatisch.

Deze put gaat diep. De theologische wachters die hiervoor ingehuurd zijn verdedigen het zelfs met hun varkensgrieks, terwijl ze vaak onkundig zijn over de brontekst in het Aramees, de taal van Jezus. Vandaar dat de nieuwe doleantie ook net als bij de kerkorde van Wezel in de jaren 1560 terugwijst op de grondteksten. Men is daar van afgeweken en zo is het misgegaan. Men heeft het uit de context gehaald. De nieuwe doleantie hamert op het belang van verdiepende exegese, voortgaande exegese, die zowel teruggaat als vooruitgaat.

Ik had dromen over de nieuwe doleantie, als witte hemelse orca's die tot de Nederlandse kusten kwamen.

De mensen om ons heen leven van de macht van de dood, van het vlees van dode dieren, waarvoor ze juist zorg moesten dragen. Men meet godvruchtigheid af aan de mate waarin men zorg draagt voor de meest kwetsbaren. Hierin heeft Nederland gefaald, en ook de kerken. Zij hebben zinnebeelden verletterlijkt. Er moest een strijd komen tegen de zonde. Het is geen strijd tegen vlees en bloed. Zo heeft Nederland de geestelijke oorlogsvoering verzaakt, en leeft in diep deserteurenschap, en is zo onder het oordeel gekomen. Daarom moet de nieuwe doleantie wel komen.

Vraatzucht zit op de troon in dit land. Het is ook geldzucht. Men is er maar druk mee, en de ware opdracht van de schepping, om zorg ervoor te dragen heeft men opzij geschoven, en daarom is God hen tot een vijand geworden. Maar niemand zal met succes strijden tegen de Heere. Men leeft slechts in de schijnoverwinning en schijnveiligheid van Laodicea, in valse gerustheid en zelfgenoegzaamheid. Men kauwt op de eigen staart, in krankzinnigheid. Maar laat de Heere u genezen van deze krankzinnigheid. De zonde heeft de mens krankzinnig gemaakt. De zonde heeft de mens zo'n eigenwaan en eigendunk gegeven. De zonde heeft de mens zo overbelangrijk gemaakt dat niets anders meer telt.

Laat de Heere u uitleiden. De Heere roept : Kom. Och, dat u moge luisteren naar des Heeren roepstem. Och, dat u er dankbaar voor moge wezen dat er een teken uit de hemel is gekomen. De Heere is getrouw, ook als de mens ontrouw is. De Heere is lankmoedig. Altijd is de Heere langzaam tot oordelen. Het is nog niet te laat. Och, laat des Heeren roepstem toch niet aan u voorbij gaan. Klaagt over de zonde, en strijd tegen de zonde, opdat de engelen ook uw voorhoofd zullen verzegelen (Ezech. 9). Elk oordeel des Heeren is waarachtig en goed, en verdient alle lof. Onder de oordelen des Heeren worden de vromen getuchtigd. Och wees u toch bewust over de oordelen en het loon der zonde. Altijd staat deze zonde op de loer, en zijn begeerte gaat naar u uit. Och, dat u zult volvoeren de taak waarvoor u bent geschapen, waarvoor u bent geroepen. Velen zijn geroepen, maar weinigen luisteren. Laat het u niet bevreemden. Dit is het tijdperk van Laodicea.

Velen zijn geroepen, weinigen zullen ingaan. We leven in de dagen van Noach. Slechts enkelen zouden tot de ark gaan. Noach werd bespot. De dagen waren goddeloos. De mensen hadden hun eigen religies en godsdiensten, maar ze waren vruchteloos voor God, omdat het instellingen van mensen waren.

Nu, geliefden, laten wij onze hoofden buigen, en de Heere smeken, de zonden van het aardrijk onder ogen komen en ze niet meer schoonpraten, ja, ook de zonden van de kerken, van de religies, de menselijke overleveringen. Het is veelal voorwerpelijk geworden in plaats van verbandelijk onderwerpelijk.

Heere, wat heeft de mens Uw schepping toch aangedaan. Uw mooie schepping compleet vernield. En de kerken zijn vol met hete hoofden en koude harten, vol met farizeeërs die zichzelf boven alles en iedereen wanen. En zo werden de kerken tot gevaarlijke plaatsen, tot roofzuchtige beesten. Dank U dat U een overblijfsel heeft. Daar houden wij ons aan vast. Dank u dat de poort eng is en niet dicht. Dank u dat het pad smal is in plaats van dat er helemaal geen pad is. Dank U dat U ons leidt. Dank U dat U ons leidt tot de overwinning over de zonde.

BESPREKING VAN CALVIJN'S BIJBELVERKLARING

In zijn verklaring van Mattheus 17:5 stelt Calvijn dat de discipelen teruggeroepen werden tot hun vroegere krijgsdienst opdat ze niet ontijdig de overwinning zouden beloven.

Calvijn noemt het vadsigheid en redeloze ongevoeligheid dat de wereld de mens zo geboeid houdt dat hij niet bedenkt waarvoor hij geboren is. Om niet door de banden der wereld bekoord te worden moeten we dit ernstig overdenken stelt Calvijn. Het is een strijd tegen de geest van ijdele inbeeldingen. (Verkl. Mattheus 16:26)

We hebben misschien opgemerkt dat alles om ons heen lauw is, halfslachtig, onverschillig, afleidend van het doel, wereldsgezind, extremistisch in hun onkunde. Hoe minder mensen onderzoek doen, hoe meer zelfvertrouwen ze hebben. We hebben zo opgemerkt dat we in het tijdperk van Laodicea leven. Juist in deze situatie worden wij opgewekt en opgeroepen. Wij moeten leren tegen de stroom in te gaan, anders zijn we al dood. Je hebt hiervoor niemand anders zijn goedkeuring voor nodig. Wacht niet op de mensen, want ze slapen. Je bent zelf verantwoordelijk. Dat is een beproeving. Hierin moet je volharden. Dat is de enige weg er doorheen. Calvijn wijst op het pad van de zelfverloochening waarop je je kruis moet dragen. Wees bereid om niets te zijn.

Ook al wordt je bespot : draag het spotkleed, en draag de spotkroon. Dat is de weg van het kruis. Denk niet dat dat pad om Getsemané en Golgotha heengaat.

Calvijn wijst erop dat de mens van nature een blinde liefde voor zichzelf heeft, en zichzelf aan zijn eigen belangen toewijdt, zichzelf hoog inschattende. Calvijn wijst erop dat we daarom het kruis gewillig en van harte moeten dragen, en moeten strijden tegen de aardse lusten. Calvijn noemt dat de wereld het kruis niet draagt, maar duldt, net als een woest en weerspannig paard zijn ruiter op een gegeven moment duldt, maar niet draagt. Hij wijst dus op het belang van lijdzaamheid. (Verkl. Mattheus 16:24)

DE NIEUWE DOLEANTIE - BESPREKING DE HERAUT 1888

Kuyper wees er met ernst op dat men niet te gemakkelijk over het geloof moest denken. Het ging niet zo licht langs een glooiend zandwegje, want waarom zou Jezus dan geroepen hebben van de poort die nauw en de weg die eng is, en van weinigen die hem vinden ? Het gaat dus niet zomaar om wat geloven, want dat doen de meeste mensen op aarde. Kuyper wilde de mens in de Heraut van 1888 wakker schudden. (30/12, 1888)

Vele gelovigen, stelde hij, wilden het niet hebben over het wederkeren tot de aarde. Kuyper waarschuwde in 1888 tegen apostelen van een zeer licht evangelie, een evangelie van zwevende halfheid. Kuyper was geen Willem I en ook geen Steenblok. Hij bungelde er een beetje tussenin. Vandaar dat de doleantie voortgezet dient te worden, uitgewerkt dient te worden. Vandaar dat er een nieuwe doleantie moet komen, een tweede doleantie. De doleantie moet op het fundament van 1953 komen.

De nieuwe doleantie moet het werk van Kuyper verdiepen en verbeteren, in de juiste richting brengen. Er moet geneigd worden naar Steenblok, zoals ook in de gereformeerde gemeente gebeurde in de zeventiger en tachtiger jaren. De doleantie was nog niet klaar. Er moesten nieuwe golven komen. Kuyper was een wonderkind, maar hij had soms een zwakheid voor al teveel religieus en geestelijk snoepgoed. In sommige opzichten was hij te wereldsgezind. Toch klonk de boodschap op andere momenten krachtig door. Het is een strijd tussen Kuyper en Kuyper, tussen zijn oude natuur en nieuwe natuur.

Kuyper had organisatorische gaven van vereniging, maar tegen wat voor prijs ? Dingen werden zowel beter als slechter. We moeten daarom op de juiste lijn zien te komen van het Kuyperiaanse, en het verbinden aan het Steenblokkiaanse. Kuyper moet op sleeptouw genomen.

Kuyper stelde dat ze in gevaarlijke tijden waren aangekomen in 1888. Alles jaagde maar voort. Het leven was druk en overdruk, en er waren bijna geen stille momenten waarin je tot jezelf kon komen. De indrukken verdrongen elkaar, stelde Kuyper.

Kuyper riep op tot het oproeien tegen de stroom. De duisternis moet gaan benauwen, het moet u angst en

verschrikking aanjagen, stelt Kuyper, net zoals een kind dat bang in het donker is roept en kermt, en als een dorstige in de hel die om een waterdruppel vraagt. Dan pas is het kindeke de mens heerlijk geworden, stelt Kuyper. Dan pas is de mens dankbaar. Eerst moet de mens in het nauw gedreven worden en zijn duisternis onder ogen komen, en niet zijn als een onbekeerde nachtvogel die het allemaal niet stoort, stelt Kuyper.

Kuyper stelt dat de mens het paradijs op eindeloze afstand heeft losgescheurd van het kindeke in Bethlehem. Maar voor God ligt het bij elkaar. (1/1, 1888) Ook hebben ze het paradijs van Golgotha afgescheiden, terwijl het bij God in elkaar is verwoven. Laten we ook zeker Gethsemané niet vergeten.

DE PLANEET ERMELO

Hij woonde op de planeet Ermelo, in een plaats bij het bos, ook Ermelo geheten. Hij woonde daar met zijn vader, moeder en broertje in een rijtjeshuis. Er waren nog verschillende blokken rijtjeshuizen achter hem, en daarachter lag het bos. Ook het land waarin hij woonde heette Ermelo. Zijn oma woonde in een bosplaats genaamd Echtspeet, wat ten oosten lag van een plaats die Nunspeet heette. Onder Nunspeet lag een bosdorp genaamd Elspeet.

Hij kwam thuis. Hij had gerend door het hoge gras bij het bos. Hij was blij zijn moeder te zien bij de keukendeur. ‘Hi mam,’ zei hij. Hij vertelde dat hij weer had gevlogen. Hij was één van de weinigen op de planeet die konden vliegen. Soms lukte het, en soms lukte het niet. Het had te maken met allerlei factoren en met het weer. Hij vond het vreemd dat het niemand echt kon interesseren dat hij kon vliegen. Ze waren nooit verbaasd als ze het zagen. Hijzelf vond het wonderlijk dat hij deze gave had. Het had hem een aantal keren uit moeilijkheden gered. Niemand gaf er echt aandacht aan. Hij sprak er daarom ook niet veel over, en vliegen deed hij ook niet veel, alleen als het echt moest, of als hij ergens snel wilde zijn. Nu had hij weer gevlogen, en zijn moeder hoorde het gewoon aan, en knikte gewoon. Voor haar was het niets bijzonders. Ze kon zelf niet vliegen, maar gewoon het feit dat sommige anderen het ook konden, ook al waren het er weinig, was voor haar voldoende om het normaal te vinden. Iedereen had z’n eigen gave. Hij werd er niet speciaal door behandeld omdat hij kon vliegen. Ze vonden het niet bijzonder.

Het land werd geregeerd door Heinrich Kuyper, de broer van Dandrich Kuyper. Dandrich Kuyper had eens zijn vader vermoord, en heerste toen over de gehele planeet Ermelo, en stelde zijn broer aan over het land Ermelo. Heinrich Kuyper was zwaar aan de drugs. Ze hadden nog een andere broer : Jakob. Jakob was een religieus leider. Hij had een beweging genaamd de doleantie, de klagers. Zij klaagden namelijk over het bewind van zijn broer, Heinrich Kuyper.

Ook het gezin uit de plaats Ermelo had zich bij de doleantie gevoegd. Heinrich Kuyper liet hen van de doleantie zwaar vervolgen. Daarom was het handig dat de jongen kon vliegen. Zo kon hij uit hun handen blijven. Ze waren vooral op jacht naar de jongen omdat hij zulke bijzondere gaven had. Ja, het kon Heinrich Kuyper en zijn vagebonden wel wat schelen dat de jongen die gave had. Ze waren bang dat die gave zich zou ontwikkelen in iets groters dan alleen maar vliegen. Ze waren bang dat hij de nieuwe religieuze leider zou worden van de doleantie, en dat het land door hen overgenomen zou worden, en dan de gehele planeet Ermelo.

Telkens weer kregen de ouders van de jongen brieven van Heinrich Kuyper waarin stond dat ze boetes moesten betalen vanwege dat ze lid waren van de doleantie, de klagenden. Maar zijn ouders betaalden het nooit. Er werd steeds meer gedreigd en gedreigd in de brieven, zelfs met gevangenisstraf. Maar Heinrich Kuyper was aan de drugs, zwaar aan de drugs, waardoor zijn plannen nooit echt werkelijkheid werden. Het was nogal een chaotische en vergeetachtige man. Toch moest de jongen oppassen, zoals iedereen in de doleantie.

Op een dag werd de jongen weer achterna gezeten door de vagebonden van Heinrich Kuyper. Hij moest toen weer vliegen. Hij vloog toen helemaal naar het huis van Jakob Kuyper, de leider van de doleantie. Die was verbaasd hem te zien, en ook was hij verbaasd dat de jongen kon vliegen. Dat kwam niet vaak voor dat iemand verbaasd was. Jakob Kuyper erkende het als een hoge gave. Hij wilde de jongen onderwijzen en beschermen. Hij wilde dat de jongen net als hem een religieuze leider in de doleantie zou worden vanwege zijn gave. Maar de jongen kon helemaal niet goed leren. Hij draaide alles om, en vergat veel. Toch zette Jakob Kuyper door met het onderwijzen van de jongen. Hij dacht dat het gewoon langer tijd nodig had. Hij zou het rustiger en kalmer doen, op zijn eigen tempo. Dat leek te werken.

Heinrich Kuyper kreeg hierover een brief van Jakob Kuyper. Jakob schreef hem dat hij de jongen met rust moest laten. De jongen had ook vaak nachtmerries. Jakob wilde dat Heinrich eens zou afkicken van de drugs. Jakob vond Heinrich helemaal niet capabel om het land te besturen. Heinrich moest eerst maar eens het land bestuderen. Heinrich schreef een vrolijke brief terug over dat hij alles van Dandrich had gehad, als een gave, en dat Jakob gewoon jaloers was.

Na een tijdje zou de jongen weer naar huis gaan, maar het was er helemaal niet veilig, dus Jakob nam hem weer terug en onderwees hem verder. Op een dag

waren de vagebonden ook naar het kasteel van Jakob Kuyper gegaan, de leider van de doleantie. Wachters hielden hem tegen.

‘We komen voor het jongetje,’ zeiden de vagebonden.
‘Je krijgt hem niet,’ zeiden de wachters.
Het liep uit op een gevecht. Uiteindelijk drongen de vagebonden het kasteel binnen, en het jongetje moest van het dak afspringen om weg te vliegen.
Hij vloog toen naar zijn oma in Echtspeet.
Daar zou hij zo lang mogen wonen.
Maar ook daar kwamen de vagebonden.

De wachters van Echtspeet lieten het daarbij echter niet zitten, en verdreven de vagebonden.
Toen kwam Heinrich Kuyper zelf.
‘Ach toe nou, jongen, ik heb je zoveel te bieden,’ zei hij.
Maar de jongen trapte er niet in.
Zijn oma joeg Heinrich Kuyper weg.
Ze noemde hem een drugsfanaat.

Het was rond die tijd dat de doleantie groter en groter werd.
Ze kregen zo’n groot leger dat Heinrich Kuyper en zijn vagebonden uit het land werden verdreven.
Jakob Kuyper werd de nieuwe bestuurder van het land,
en de jongen werd tot prins gemaakt.
Het was zo vreemd voor de jongen.
Nu ineens sprak iedereen over hem,
en nu ineens waren ze verwonderd dat hij kon vliegen.
Met grote verbazing keken ze naar hem als hij vloog,
terwijl het hen vroeger nooit opviel, en het hen vroeger nooit iets kon schelen.

De jongen was hier heel boos over, en kon niet van de aandacht en de bewondering genieten.
Hij vond het huichelachtig.
En daarom is hij weggevlogen, heel ver weg.
Nooit meer wilde hij naar het land Ermelo,
en nooit wilde hij nog een voet op de planeet Ermelo zetten,
maar het zou wel altijd in zijn herinnering blijven.

Hij had wel wat goede herinneringen, aan de buren bijvoorbeeld, aan zijn oma, en aan Jakob Kuyper.
Eigenlijk wilde hij voor hen terugkomen, maar hij kon het niet.
Het deed hem teveel pijn.

Toen hij erover hoorde dat op een dag de planeet Ermelo in de fik stond kon hij daar niet om huilen.
Hij hoopte alleen dat de buren, zijn oma, en Jakob Kuyper zich in veiligheid konden brengen,
en dat wenste hij ook wel voor zijn ouders en zijn broertje en nog wat anderen.
Hij was aan het tellen, en ging alle namen langs, en er waren toch wel veel mensen waar hij veel om gaf, en natuurlijk gaf hij ook om de dieren en de natuur.
Maar hij kon niet huilen.
Hij schaamde zich er wel voor.

Hij was nu op een andere planeet.
Hij moest de planeet Ermelo achter zich laten.
Ze zouden hun weg wel vinden.
De doleantie zou hen wel uitleiden,
en zij die konden vliegen zouden hen misschien wel kunnen brengen waar hij ook was.
Maar dan zou hij wel alweer vertrokken zijn naar de volgende planeet.

Hij wilde niet nagevolgd worden, en ook niet achtervolgt.
Vroeger was hij niet veel waard in hun ogen, dus dan kon hij dat nu ook niet accepteren.
Ook twijfelde hij over de motieven van Jakob Kuyper, de buren, zijn oma, en wat anderen.
Gek genoeg bleef de doleantie aan hem trekken.
Hij vond zichzelf hard en koud.
Maar hij moest zichzelf beschermen.
Hij dacht dat ze hem slechts zagen als een object, een monument.
Alleen maar omdat hij nu een prins was.
Vroeger zagen ze hem niet echt staan.
Vroeger zagen ze hem niet echt vliegen.
Maar nu was alles anders.

Hij was bang dat ze hem zouden verafgoden.
Zowel de vervolging als de verafgoding was iets onwenselijks,
iets onecht.
Hij had gemengde gevoelens.
Het leek allemaal nog wel mee te vallen op de planeet Ermelo.
Het fikken begon steeds meer en meer te minderen.
Het dagelijkse leven ging weer gewoon door.

Hij was nu prins, maar hij wilde niet terug.
Voor wie zou hij dat moeten doen ?
Hij haatte het dat de mensen alleen maar waarde hechtten aan titels,
en niet aan ware gaven en talenten.
Hij wilde helemaal geen prins zijn.

Steeds verder vloog hij weg van de planeet Ermelo.
Hij ging van planeet tot planeet, maar merkte dat het daar nog wel erger was, hoe verder hij van de planeet Ermelo wegging,
en is toen uiteindelijk maar weer naar de planeet Ermelo teruggegaan.

Hij zou Jakob Kuyper helpen met de doleantie.
Hij wilde ook geen lafaard zijn.
Ze hadden hem nodig.
Verbeter het universum.
Begin bij je eigen planeet.

Einde

DE DIEREN VAN HET PARADIJS (1995)

In dit artikel onderzoeken we waarom God ondanks dat Hij de gehele aarde onder een vloed deed komen, toch de dieren mee deed gaan in de ark. Welke rol vervullen de dieren in het hart van

God en in deze schepping. Ontdek dat de Ark en de Dieren en Gods Wet en Gehoorzaamheid, onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

Het geheim van de gehoorzaamheid

Vandaag de dag gaan er allerlei dierentuinen open. Ook in de mens zelf lijkt het alsof er allerlei deurtjes losgaan en de dieren naar buiten komen. Het beest in de mens raakt los.

Toen ik op de bijbelschool zat, gingen we met onze klas een keer naar de dierentuin. Stom van me dat ik met hen meeging. Allerlei dieren achter slot en grendel. Dat wat vrij behoorde te zijn was geketend. Om te huilen. Nooit zal ik meer voor m'n amusement in een dierentuin komen. Nooit meer.

Laatst zag ik in de eo-gids een reportage over een natuurfilm, waarin dieren elkaar doodmaken en opeten. Indrukwekkend vonden ze dat. Ik weet nog goed dat ik als klein kind naar een natuurfilm keek waarin hetzelfde gebeurde. Moeders kindje werd gegrepen en koelbloedig vermoord. Mensen die ook keken zeiden: zo is de natuur. Ik weet nog dat ik toen riep: Neen. Zo is de duivel.

Ook weet ik nog goed dat ik eens een dierengevecht op de t.v. zag, georganiseerd door mensen. Ik schreeuwde in intense woede en intens verdriet: Het zijn moordenaars, die mensen zijn duivels. Maar de mensen om me heen lachten me uit en schudden met hun hoofd. Ik kon het me niet voorstellen. Zelfs mensen om me heen zijn zombies, zonder hart. In wat voor wereld zijn we terecht gekomen.

En dan volgt de discussie: God wil dat we vlees eten, het mag van hem.

Het was oorspronkelijk nooit zo bedoeld door hem. Hij heeft de moord en de dood niet uitgevonden. God zegt: Jullie wilden toch bloed zien: Hier hebben jullie bloed. Jullie wilden toch elkaars vlees eten. Hier is vlees. Hier is de dood. Maar dit mag voor ons de weg zijn om er van te gaan walgen. Willen we blijven leven met de dood ? willen we afhankelijk blijven aan de dood, omdat er niets beters te vinden is? God zegt: jullie hebben zelf voor deze weg gekozen. jullie zullen vlees eten totdat het jullie neus uitkomt (Num. 11).

Aangekomen in het paradijs heersen er allerlei andere wetten. Daar lopen de dieren vrij rond. En het komt. Gods vrederijk komt. De slang bij de baby. De leeuw bij het lam. Er is dus iets beters:

Spr. 15:17 beter een schotel groente, waar liefde heerst, dan een gemeste os en haat daarbij.

Een vegetarisch uitzicht dus ? ja, en wie een been heeft, die lope er naar toe.

God heeft het wel met dieren, ja. de bijbel staat er vol van. Dieren zijn de uitdrukking van zijn wezen. De manifestaties van zijn karakter. Let daar maar eens op. Ook toen God de zonde wilde opruimen door de zondvloed, bracht hij het belang aan van de dierenwereld. De ark was ook bestemd voor de vele dierensoorten die God had gemaakt.

De tweede brief van Petrus vertelt ons over de komende tweede zondvloed. De nieuwe ark wordt gebouwd. Deze is groter en steviger dan z'n voorganger. Er komt nu veel meer bij kijken. God wil ons nu naar de Volle Waarheid leiden, in een Ark waar we voor Eeuwig veilig zijn. Er zal een Eeuwige Ark komen. We zijn op weg naar de Eeuwigheid (Joh. 16: 12-15 ; Openb. 14:6-7).

De Ark die God voor deze tijd bereidt is geen ark met mensenhanden gemaakt, maar hij wordt bereid in het hart en het denken van de mens (Hebr. 8-10). God wil dat je een keuze maakt in het diepste van je wezen, voor Hem of tegen Hem. Ga je leven vanuit het zwarte deel van je hart of stap je over tot het witte deel van je hart waar Hij het voor het zeggen heeft. Daar zullen Zijn wetten ingeprint worden.

Hebr. 8:10: Want dit is het verbond, waarmede Ik Mij verbinden zal aan het huis Israëls na die dagen, spreekt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen mij tot een volk zijn.

Wie durft er nu nog te zeggen dat de wet vandaag niet meer geldt ? Mensen die dat zeggen zijn zo verblind door hun zondige en vrome hartstochten dat ze de bijbel niet meer kunnen lezen. Ze worden geleid door de geest van wetsverachting, waarvan Jezus profeteerde dat die zou komen in de eindtijd. Wetsverachting, ook in de kerk, is één van de tekenen der tijden.

Matt. 24:12-14: En omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. En dit evangelie zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.

Dan kunnen de mensen nu wel allemaal zo schijnheilig wonderen en tekenen bereiden, maar Jezus kent ze niet, omdat ze de wet ongeldig hebben verklaard, de karakter-eigenschappen van God hebben ze geschrapt, Gods dierbare

paradijsschepselen - die zijn aard vertegenwoordigen (Gen. 1: 25) - vermoord.

Matt. 7:21-23: Niet een ieder, die tot Mij zegt: Heere, Heere, zal het koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil (=wet) mijns Vaders, die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan ? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.

Deze tekst wordt nogal eens uit zijn verband gerukt door lauwe mensen die het daglicht van God niet kunnen verdragen. Ze gebruiken het tegen mensen die in Jezus' Naam werken met de gaven van de Geest en wonderen en tekenen verrichten. Maar er is niets mis met het profeteren en het werken met krachten op zich. Het is de Wetsverachting die alles zo gevaarlijk maakt, want zo kan de satan zich ermee bemoeien. Val de mensen nooit lastig met het feit dat ze wonderen en tekenen doen, maar wijs hen op hun wetteloosheid !

In de ark van de tabernakel bevond zich de wet, de geboden van God. Bent u op weg naar de ark, maar niet naar de gehoorzaamheid, dan bent u dus op weg naar een pseudo-ark, een valse ark. Een ark zonder wet is nl. geen ark.

1 Johan. 2:3-6: En hieraan onderkennen wij, dat wij hem kennen ; indien wij zijn geboden bewaren. Wie zegt: ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet. (. .) Hieraan onderkennen wij, dat wij in Hem zijn. Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft.

In de ark van Noach bevonden zich alle diersoorten die God had toebereid. Bent u op zoek naar de ark, naar de schuilplaats van God, maar niet naar de dieren van het paradijs die Gods karakter-eigenschappen in u willen uitbeelden, dan komt u terecht in een schijnheilige, leugenachtige ark, oftewel de veerboot naar de hel. Een ark zonder dierenwereld is nl. geen ark.

We komen God in Zijn Woord vaak tegen als een dier. De ene keer komt Hij als een duif, dan weer als een lam, en ergens anders als een leeuw. Ons wordt verteld dat we als hem moeten gaan leven: dierlijk en toch heilig en rein:

Matt. 10:16: Zie, Ik zend u als schapen midden onder wolven ; weest dan voorzichtig als slangen en argeloos (=onschuldig) als duiven.

Jesaja 40:31: Wie de Heere verwachten, putten nieuwe kracht ; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat.

Zoek en ontdek Gods dierenwereld in je hart, want daarin ligt het geheim van de gehoorzaamheid. Geef een kind een dieren-prentenboek en het fleurt helemaal op. De bijbel is een dieren-prentenboek, een boek over dieren. Breng het woord tot leven en geef het aan de mensen. Laat hen Gods dierenwereld zien, sla het plaatjesboek open voor hen en ze worden weer als kinderen, ze worden weer gezond.

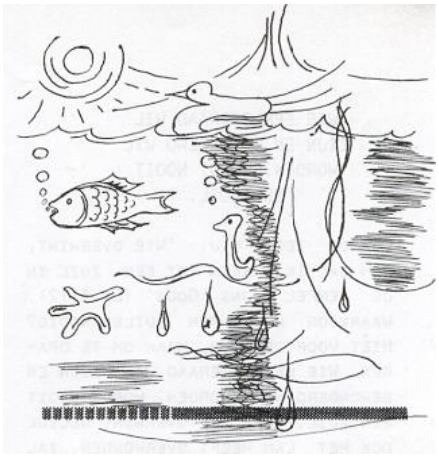

Uitgave : De Orkaan
(ingekort)